

Om det ockulta skolprojektet

Vår syn på utbildning är mycket individualistisk. Det som står i centrum är jag och mina intressen, jag och mina karriärmöjligheter. Och det talas ofta vackert om det livslånga lärandet. Utbildningssystemet syftar alltså till att rusta den enskilde individen så att han eller hon kan hantera kraven och konkurrensen på arbetsmarknaden så framgångsrikt som möjligt till fromma för den fortsatta utvecklingen av det materialistiska och på ekonomisk tillväxt helt inriktade moderna samhället.

I ockult terminologi är utbildningsväsendet således inriktat på att bidra till personlighetens utveckling och integration. Det rymmer dessutom ett systematiskt belönings- och bekräftelsesystem genom utfärdande av olika examina och legitimationer för att visa att en person har en bestämd expertkompetens. Ett system som alltså är avsett att fixera olika typer av kompetenshierarkier. Tillträde till de allra högsta nivåerna i dessa hierarkier kräver i allmänhet att doktorexamen avläggs.

Allas vår bekantskap med hur utbildningssystemet är uppbyggt och fungerar färgar intressant nog av sig på förväntningarna på det ockulta skolprojektet. Det som lätt hamnar i centrum blir en variant av andlig själviskhet i analogi till den materiellt orienterade själviskhet som stimuleras i det vanliga utbildningssystemet. Eftersom skolprojektet bl.a. är förankrat i Baileytraditionen faller det sig dessutom naturligt att tro att den erbjudna utbildningen kommer att vara på hög intellektuell nivå, att det rent av handlar om att på sikt bygga upp ett s.k. ockult universitet.

Så inför idén om en ockult skola väcks alltifrån den enskildes vaga andliga drömmar och förhoppningar till mera fokuserade strävanden och ibland ren andlig ambition. Och i förlängningen av detta tankespår kan man sedan se hur den ockulta utbildningens motsvarighet till doktorspromoveringen blir en invigning av mer eller mindre hög grad. Vad skulle tilltala den andligt ambitiöse mer än att lagerkransas av en inkarnerad Mästare. Ja det skulle väl i så fall vara en motsvarighet till en nobelprisutdelning, dvs. en invigning där insignierna överlämnas av självaste konungen, Sanat Kumara.

Naturligtvis har inte bekantgörandet av att uppbyggandet av den svenska ockulta skolan påbörjats gett upphov till öppet framförda vidlyftiga reaktioner av det sistnämnda slaget. Flera reaktioner har i stället varit djupt intuitiva, men trots detta har den mest påtagliga reaktionen varit vad som skulle kunna kallas en ”positiv avvaktan” invävd i olika mer eller mindre tydligt artikulerade andliga förhoppningar. En reaktion som svarar mot hur tilltänkta elever i en planerad skola med rent världslig inriktning skulle reagera om de fick veta att skolan ifråga var under uppbyggnad. En reaktion som i enkla ordalag svarar mot känslan: ”när kurskatalogen kommer så kanske jag kan hitta något som verkligen passar *mig*”.

Men det måste med största tydlighet understrykas att olika varianter av denna nog så förståeliga reaktion försvårar etablerandet av skolan och bygger på åtminstone två missförstånd.

Det första gäller den överdrivna betoningen på den individuella dimensionen av den andliga utvecklingen. Visserligen börjar all andlig utveckling genom att den

avgränsade och separatistiska personligheten börjar känna andlig längtan och få olika andliga ambitioner. Men så länge personligheten håller i takt pinnen när det gäller andlig utveckling så blir det en hel del på stället marsch. Den dimension som måste börja få genomslag och så småningom också ta herraväldet, är själen. Och själen är gruppmedveten. Ja det är t.o.m. missvisande att tala om ”min själ”, eftersom det ytterst sett bara finns en själ. Eller som det uttrycks i *Esoterisk psykologi – II*: ”Det är klokt att alltid komma ihåg att det inte finns någon separation på själslivets plan, inget ’min själ och din själ’. Det är bara i illusionens och mayas tre världar som vi tänker i termer av själar och kroppar.”¹

När denna betoning av det individuella också utsträcks till att omfatta invigningarna leder detta till fördjupade och försvårade missförstånd och illusioner. I *Strålarna och invigningarna* uttalar sig Tibetanen mycket tydligt om den andliga själviskhet som ”fått den genomsnittlige studerande i esoterik att lägga beslag på invigningen och göra den personlig och individuell. Likväl är en av de viktigaste förutsättningarna för invigning att man klart och tydligt känner igen sin egen grupp, och detta sker inte genom något önsketänkande, utan genom faktiskt samarbete och arbete på det fysiska planet. Jag sade *grupp*, min broder, och inte organisation, för det är två vitt skilda ting. Läggs därför gruppinvigningen som faktum med största noggrannhet på minnet och avstå från att tänka kring *din* förberedelse för invigning.”²

Hela idén om en helt individuell andlig utvecklings- eller utbildningsgång som börjar med självförbättrande och karaktärsutvecklande studier och kurser och så småningom kröns med de successiva invigningarna är alltså en illusion. Att det andliga utvecklingsprojektet i viss mening börjar på ett individuellt sätt har ingen betydelse i sammanhanget. Det blir ingen verklig utväxling på det hela förrän gruppdimensionen kommer i centrum. Det handlar alltså om själen, och om att bli medveten om sin själsgroup.

Men även när det gäller processen att upptäcka den egna själsgroupen är det lätt hänt att den vanemässiga andliga själviskheten spelar en olika spratt. Paradfrestelsen är att tolka idén om att upptäcka den egna själsgroupen som en uppmaning att bilda en grupp i vilken man själv står i centrum som ledare. Något som i praktiken innebär att man gör något så paradoxalt som att försöka ”individualisera gruppmedvetandet”, och följaktligen lurar sig själv att tro att man är gruppmedveten därför att man är ledare för en grupp. Om denna frestelse uttalar sig Tibetanen med utomordentlig klarhet i *Strålarna och invigningar*. Han säger där att:

”En del välmenande aspiranter tolkar gruppidén som en anvisning om att de borde göra en insats för att bilda grupper – sin egen grupp eller flera grupper. Men detta är inte den tanke som framförs i den nära förestående Vattumannens tidsålder. Det *var* förhållningssättet under Fiskarnas tidsålder, som nu är över. Idag är metoden en helt annan. Ingen människa förväntas idag stå i centrum av sin lilla värld och arbeta för att bli centralgestalt i en grupp. Hennes uppgift är nu att upptäcka den grupp av aspiranter som hon bör förena sig med och tillsammans med vilken hon måste färdas på invigningens väg, och detta är något helt annat och något som är mycket svårare. Hon behöver tänka på

¹ *Esoterisk psykologi – II*, sid. 97.

² *Strålarna och invigningarna*, sid. 295-296.

betydelsen av följande text från Mästarnas arkiv som har formen av frågor och svar. Frågorna riktas till den novis som fått sin första glimt av de grupprelationer som leder till gruppinvigning:

'Och ser du porten, o lärjunge i ljuset?

Jag ser porten och hör den manande rösten. Vad skall jag göra, o mitt livs Mästare?

Gå genom denna port och spill inte tid på att blicka tillbaka på den väg som just har avverkats. Gå framåt och in i ljuset.

Porten är alldeles för trång, o mitt livs Mästare. Jag fruktar att jag ej kan passera genom den.

Gå närmare porten och tag en annan pilgrims hand i din på livets väg. Gå närmare porten. Försök inte träda in ensam.

Jag kan inte se porten, nu när jag fattar tag i handen på brodern till höger och brodern till vänster. Det verkar som om jag är omgiven av pilgrimer på vägen. De liknar varandra och har samma ton. De tycks mig vara likadana, och de pressar på från alla håll. Jag kan inte se porten.

Gå framåt på vägen, o pilgrim i ljuset, och stå tillsammans, hand i hand, framför ljusets port. Vad ser du?

Porten framträder igen. Den verkar bred, inte trång som förut. Vad var det jag såg tidigare? Det liknade inte den port som nu finns framför denna skara av bröder när vi tillsammans står på vägen.

Porten du såg förut var ditt eget påfund. En tankeform som du skapat i din avskildhet, något som utestänger dig från sanningen – alltför trång för att du skall kunna passera genom den, men likväl full av felaktig lockelse. Det är endast den som håller sin broders hand som i sanning kan se porten. Endast den som är omgiven av de många som är ett kan träda in genom denna port som stänger sig inför den som försöker träda in ensam.'"³

Tydligare kan det knappast sägas att ett fasthållande vid en rent individuell hållning gör det omöjligt att förverkliga den andliga utveckling som beskrivs i den ockulta kunskapsskatten. Och detta har en mycket tydlig konsekvens för det svenska skolprojektet. Många verksamheter som kommer att bedrivas inom projektets ram kommer förstås att vända sig till allmänheten, och inom dessa kommer inga särskilda krav att ställas på att deltagarna har nått en viss grad av andlig insiktsfullhet. Men när det gäller den verksamhet som utgör själva skolan måste deltagarna uppvisa den grad av självsgrundad gruppmedvetenhet som krävs för att de med rimlig ansträngning skall kunna tillgodogöra sig undervisningen. Skolans motsvarighet till världsliga skolors intagningskrav är alltså inte primärt beläsenhet inom det ockulta området utan tillräcklig självsmedvetenhet och därmed tillräcklig beredskap för och i praktiken uppvisad förmåga till tjänande.

Det andra missförståndet som ligger bakom en avvaktande hållning till skolan hänför sig till idén att den inte har något att erbjuda i nuvarande läge. Och det är i viss mening sant, men i en annan mening är det en helt felaktig uppfattning. Måhända framstår det som en överraskning, men faktum är att skolans

³ *Strålarna och invigningarna*, sid. 297-298.

utbildningsverksamhet har pågått länge, och den första och enda ”kurs” som erbjuds för närvarande handlar om att bygga upp skolan.⁴

Detta betyder att den grupp som för närvarande arbetar konkret med uppbyggandet av den svenska ockulta skolan också följer en grundläggande del av den utbildning som skolan kommer att erbjuda. Det handlar alltså om personer som har inte bara upptäckt, utan också tagit på förpliktande personligt allvar, den inre realitet som gruppens gemensamma själston utgör. Detta håller gruppmedlemmarna samman i hårt och hängivet arbete på de yttre och inre planen för att förverkliga projektet. På det inre planet ligger alltså fokus på att förstärka och stabilisera den själsplattform som är grunden för att den ashramiska viljeimpuls som ligger bakom projektet skall kunna nå fram till hjärnmedvetandet med den klarhet som krävs för att det konkreta förverkligandet av projektet skall kunna hålla sig inom de ramar som den vägledande ursprungsimpulsen ger.

Med pedagogisk jargong skulle projektet alltså kunna beskrivas som ”learning by doing”, dvs. att lärandet uppstår genom själva arbetet med att förverkliga skolprojektet. Dock med tillägget att den inre meditativa fokuseringen samtidigt måste vara tillräckligt klar för att kontakten med ashramet inte skall riskera förvrängas eller brytas. Detta betyder att skolans undervisning inte i första hand handlar om eller kommer att handla om ivriga studier av ockulta teorier, utan fokus ligger och skall ligga på att genom konkret arbete nå den inre klarhet som krävs för att man skall kunna tillgodogöra sig den ockulta kunskapen på ett reellt, dvs. i långa stycken självupplevt, sätt och inte som ett spekulativt teoribygge. Den direkta ockulta undervisning som för närvarande bedrivs är således nära knuten till och stimulerad av inre och yttre erfarenheter i det konkreta arbetet med att förverkliga det ashramiskt grundade skolprojektet.

En i viss mån problematisk omständighet i den nuvarande situationen är att de här något berörda – och även övriga – oklarheter och missförstånd som finns i tänkandet kring ett projekt som detta gör det svårare för dem som är omedvetna om sin tillhörighet till gruppen att urskilja den existerande harmonin mellan den egna individuella tonen och gruppens ton. Dessa omedvetna gruppmedlemmar håller alltså sig själva på avstånd från projektet genom att deras mottaglighet för olika illusioner blockerar den egna själsviljan.

Orsaken till att dessa reflektioner kring skolan sprids är alltså förhoppningen att de skall nå så många som möjligt av de personer som är omedvetna om sitt själsliga medlemskap i gruppen och väcka eftertanke hos dem kring grunderna för det egna förhållningssättet till projektet. En eftertanke som sedan förhoppningsvis får den meditativa skärpa som krävs för att det skall vara möjligt att med tillräcklig klarhet urskilja att gruppens ton och den egna tonen harmonierar.

Ur en reflektion och ett inre lyssnande av detta slag kan sedan en klarare bild växa fram av hur det egna förhållandet till gruppen borde se ut om själen fick råda. Och det säger sig självt att ju fortare detta inre uppvaknande sker hos skolgruppens omedvetna medlemmar och ju sannare det är desto snabbare kommer uppbyggnadsarbetet att nå den punkt då anläggningen i fråga kan börja tillfullo fungera på avsett sätt. Större resurser tillgängliga och fler händer i arbete kan inte få någon annan konsekvens.

---

⁴ Detta arbete finns skissartat beskrivet i broschyren *Den svenska ockulta skolan* (www.tibetanensbokfond.se/ockult2.htm).